

„Таше“ доноси извјештај да иера Гур-
ова, пословоде англиско-мисирске банке, која
је са својом женом остао у Александрији
само естрани поћи између 29. и 30. пр. м.
Онда пише:

29. пр. м. од ране зоре владала је у
вароши велика узбуђеност и немирноћа.
Од 3 уре у зору војска је пролазила кроз
карију од Ровете и ишла к палати Равел-
дин. Војници су ходили у вијубљем муча-
њу. Око 4 уре манџирао је неколико сто-
тина родила или старијих војника од ре-
зерве пров Шеро-панину улџу. Око 5
ура дође још више војске. Урођено ста-
новништво, дивши се у дреку и јак, од
страха бјежаше у долинама из вароши у
унутрашњост. Прог микута неслаје 7
ура наје прва бомба са ерегата. Народ
се ухватио узрину и стаде вришати без об-
раза бјегати. Око 8 ура вришете се Ара-
би са Тузба-паном кроз варош. Око 9 ура
ходали су војници по вароши да претра-
же куће јевропљанске те да се увјере да
ли јевропљани не стоје у свези с адмирал-
ом високоу телеграфа или телефона. Један
официр, у пратњи од више војника, поше
од тераса од кућа и испресјеца жене
од телефона. Један од војника послаше сје-
диру попрекану крљуц. Мој сауга рече ми
да је тај војник пет час посјекао једнога
Инглеца, за којег је држао да стоји у свези
с адмиралом. То је по свој прилици
био један млади францески телеграфиста,
који је побиога у испресјеци „источног
телеграфског друштва“ (Eastern Telegraph
Company) да се ту спасе. Бомбардање
трајало је цијели дан, но нијесу многе
бомбе паде у варош, а једна из је кроз
варош прелетјела. Баш крај саме банке,
код куће Антонијадиса на Рамлеј-булвару,
разорила је једна граната зид и продрла
у вграду. Цијели дан бјежало је народ у
мале претражене. Око 5 ура напусти
на један пут чудновата пројекта. Народ
успрех бјежало на један пут застане: мно-
ги из предграђа врау се са радосним ли-
цем натраг, стану се ручити, грати и
подривљати; жене арапске удри у ра-
досно поклич. Што би? Неколико официра
од марине стигло из пристана, те огласе,
да је ватра престала, јер су тонови с ми-
нисрских утврђења дјавје оклопаче про-
били те су утонуле, а пет другичјих лађа
одтекло је тако јако да већ више не
могу радити. Ја сам позвао то причање
приметио арапској сизл уображења.
Ја сам био сигуран, да су тврђаве са
свијем унутрашње. На то сам рачунао и
према томе удесио сам све што треба, у-
вјерен будући да ћу три до четир уре
морати живјети у оплешности, а онда ако
те оплешности преживим, да ћу бити спасен,
јер ће се докле инглешка војска већ пе-
рицати на сухо. Но како се иза толикога
бомбардања не појани ниједан војник да
посједео варош, то нам се донета радост
Арапа указу као опасан знак. Међу тим,
урођеници су иша бјежали из вароши, и
то је у мени кријепило надање.

1. ов. м. становници још више нагну
да бјеже. Око 1000 војника окупило се
прије подне на „пјаци копеудекој“ у оче-
кивању напада непријатељског са стране
од борзе. У два маха покушавали су о-
фицири те војске, да продр у испарине
„англиско-мисирске банке“ и „лионскога кре-
дита“ у којима леже новци од државнога
дуга. Ови реконе каснијерма тихх заво-
да, е су добили налог да посјеку све Јев-
ропљане, но ако би им дали новаца, они
ће понтедјети њих и њихове фамилије. Ка-
сијери одбију то захтијевање и појачају
своје барикаде. По подне већ је све поче-
ло да бјежи из вароши. Око 3 уре војници
даду знак да се пљачка. Сада почну да
се разлажују врата од магацина и да се
граби све што се у њима вађе. Војници
под управом својих официра почеше да

раздијелују робу међу се, и то на начин
којије сраман толико и смјешан. Рођу те
је за одијело сјеки су ва комате и раз-
дијелавали, а азбуку, сагове и друге ствар-
и од укуса раздијелили су и позомили за
неколико тренутака, не знајући како се е
тајема стварма пошту. Официри одузи-
мали су често од простичјих војника пушке,
да би им на тај начин ослободили руке да
могу пљачкати. Један пуковник на коњу
вратио је под изухом дође нове црпале;
други је треснуо сат о земљу који му се
тежак у чашо, те је прснуо на сто комата.
Може е рећи, да је скоро више уништено
него разорено. Тек је један дућан испрак-
шен, одмах је сва картузина у њ страни,
и то се онда све уклало. Око 5 ура тра-
гли су се мисирски војници натраг у нај-
већем нареду, с пљивом у рукама мјесто
с лозорикама. Око 2 уре по подне јавде-
ло је кутлијема човорничима да оставља-
ју своја мјеста. Кад је било 6 ура, већ је
сан јевропски крај горју у пашену и ва-
рош је изгледала као једна велика пећ ко-
ја бркти на све стране. Тамо и амо мога-
смо опазити дуде мрвога поседа и неко-
лико старијих војника, који су се викара-
дали од дућана до дућана и вукли са со-
бом што су напали, а уједно ватри преда-
вали све што су за собом оставили. Да
би банку сачувао од огња који се све ви-
ше и тјешње око ње стегао, био сам при-
пућен да цијелу ноћ стражам по околице-
ма улицима и да пуцам на пљачкуе и зу-
пешке. На тај начин сачувао сам од несре-
ће цијело сусједство које је стојало око
банке. Обноћ долазило је к мени више при-
јатеља тражећи у заводу банке законца.
Кад је у четвртак у јутро дошло неколи-
ко војника да нас одмјени и варош да
спасе, тада закључих, да к њима приједем.
Кренемо се, нас 70 друга. Уземемо у ср-
једу многобројне жене и дјецу, а околицо
их Грцима и Црногорцима, и ударимо
право к домини. К нама се придружи још 35
особа. Тако прођосмо кроз гарашта и ру-
шевине, нас 105 особа, без икаквог отпора,
док стисосмо до капија градских, које мо-
расмо сами развалити. На обали сједосмо
у бродове, које тамо затекосмо и отпо-
шлемо до адмирала Смира који нас дубав-
но прихвати.

Мисир и Францеска.

„Ново Вријеме“ доноси занимљиви до-
пис из Париза, о односу између Франце-
ске и Мисира.

„Мисирске ствари, вели дописник,
многе више интересују Францеске полити-
чаре и журналисте, него саму публику,
она је готово равнодушна; слабо је се ти-
чу овеовјена и инглешке и њене владе. А
међу тим и сама влада некако слабо ми-
сли о војном посредовању у Мисиру. Неј
је још за вратом туниска експедиција, па
не може тако лако на себе патоварити и
мисирску експедицију.

У осталом, у Францеској се још није
са свим угасило осјећање политичке са-
вјесности, и има их домета који мисле да
се Јевропа не понаша праведно према Ми-
сиру, и да Мисир може да собом управља
како хоће. И Лесене који болје цонаје
Мисир, него и који политичар, вели за
Араби-пану, да је то човјек поштед, образо-
ван и реформатор у пуном смислу ријечи.
Сметати њему, значи, сметати и вистинитој
цивилизацији и правим интересима Фран-
цеске. Сад, што се тиче користодобиве
цивилизације и политике, то је друга ствар.
Он још вели, да о мисирској народној пар-
тији тако мисле и сви Францези што жи-
ве у Мисиру. И заиста у листу „Франс“
излаже читав мемоар посвећен мисирским
стварима, е написали су га неколико Фран-

цеца, што живе у Кајриу. Ту се говори о
узроцима кризе и о узроцима.

Прије свега, вели се, како Мисир
ваде Францезе, и да их у Мисиру сматра-
ју као праве цивилизатере, а Инглеца као
просега интервенције, који се за Мисир
интересују само због новца. И најзад су
Инглеци у Мисиру узели тако мах, да су
огорчили и остале Јевропљане и Мисирце,
те један францески журналиста, који одав-
но живи у Кајриу, по имену Воклен, ко-
ристи се тим, на састави народну парти-
ју, којој је циљ, да се изради унутрашња
независност Мисира, удружење с Франце-
ском и прогонство Инглеца. И програм Ара-
би-панше, то је програм Вокленов. Бедни
је потајно то са свим одобрио. Но онда и
Инглеци почну са свој рачун пропаганди-
сати, да би протјерали Францезе што им
сметају. И што францеска влада хоће да
ради заједнички са Инглешом, то је с то-
га, што францески консеу у Мисиру не
зна, или не ће да зна, шта је и како је,
те и влада грјешни. А кедна је, као што
рекосмо, био с народном странком; али
кад она неће нагло напредовати, а Араби-
панша главу подизати, он се побоји, на у-
ступке натраг.

На закључку мемоара, овако се вели:
„Араби-панша је под францеским утицајем.
Он су Арабију и начинили Араби-паном.
Народна партија, то је партија антиин-
глешка. И Францеској је у Мисиру на
смешна само вена савезница Инглешка. То
францеска насеобина одавна зна. И по-
шљедњу катетрону и Мисиру називали су
Малтесци, инглешки поданици. То је већ
јасно свјема Францезима у Мисиру“.

Према овоме неутрално понашање
францеске флоте да пријеме бомбардовања
Александрије, као да има смела. И што
се сад чује, да ће Францеска опет с Ин-
глешом заједнички радити, биће само с
тога, што се можда боји да је пусти саму,
па да Инглешка и политички негосподари
у Мисиру“.

Мисир и Турска.

Од како је било бомбардовање Ара-
би-панша са свим се од Турске ошјевио,
и као да више нема повјерења у њу. Он
се вљда надло, да порта не ће допустити,
да се Александрија бомбардује, на је
сад огорчен. Нене новине мисле, да он и
хоће од Турке да се ошјени, па да Ми-
сиру потпуно независност навојује, али
друге опет донос доста података, по ко-
јима се види како он турску превласт при-
знаје, само не ће да трпи јевропско надмо-
шје. Од свију његових разговора и изјава
о томе, најкарактеристичније је једно ње-
гово упоређење у слици, као што се на и-
стоку у сликама обично и говори. „Турска
је, рече Арабија дописнику једних јевроп-
новина, као камен велика кућа, а њене про-
пљивнице, то су одјељења и собе у тој ку-
ћи. Сваки је у својој соби независан, и
чини га хоће, али тек признаје глас од
куће. Но како је Арабијево понашање вр-
ло затворено, на тих његових говора и раз-
говора са дописницима страних новина не
може се ништа поуздано закључавати, јер
он можда оним што говори, не само не ка-
зује шта мисли, но можда на против рије-
чима прикрива оно што мисли. Тек, факт
је, да се он сад све више од порте уда-
љава и самосталности нагиње.

„Наш. Кореспонденција“ јавља, да је
Араби-панша, кад је послје бомбардовања
ошјечено телеграфирао порти, да не ће да
дође у Цариград, телеграфирао на арап-
ском језику и ако зна да султан жели да
се значична кореспонденција води на тур-
ском језику.

Араби-панша се злупи на порту, што
је допустила да се Александрија бомбар-

дује, а ми знамо да Турска није ни до-
рвала да ће Инглеци занета бомбардова-
ти, и кад се на то у Цариграду чуло,
турски су кругови били некако изненађени
и пренебрежени, него може бети и сама
Мисир и Александрија. У крај мах ин-
глеци су да ће се тиме почети да разрје-
шава неточно питање. Нарочито су се у-
пренастали, кад су видјели да инглешка
послука и остале силе одобравају. По-
сланици су рекли, да је порта сама смеку
крива, што је била тврдоглава и што не
је хтјела да учини што јој се говорило.
Онда су неки министри већ почели савје-
товати султану да се придружи јевропским
силама. Међу тимем инглеци сам не зна
шта ради. По свој прилици он да може
војску послати — он би до сад могао.
Он се је удио у Араби-пану, Араби-
панша у њега, па су се обојица преварили,
један у другога, а они су можда мислили
да преваге један другог. Араби-панша је
и пристајао на турско суверенство, само
да Мисир буде изнутра слободан, па да
не мора трпјети јевропске контроле, и на-
дао се да порта не ће бити против њего-
вих намјера, али бер да не ће допустити
да га Јевропљани нападају. Међу тимем
султану је и самог нило у рачун тако
мусулманско ослобођење, али није могао
стати на пут јевропском нападу. Све пор-
тино понашање, све њене окружности и
њено непристајење на конференцију и на
интервенирање то показује. Она је мисли-
ла да то све постигне преко Дервиш-панше.
Али Јевропа није хтјела да чека. И што
је Араби-панша постао министром, и што
је добио орден, и што је Дервиш-панша по
њене увјере од њега прогутао, све то по-
казује, да је она свакојак гледала да у-
деси ствар са Араби-паном, и да је воли-
ла њега него јевропске силе и конферен-
цију, јер су јевропски интереси били о-
ниени и порти и Араби-панша. Али Јевро-
па не хте да чека. Онда је хтјела да
порта у Мисиру интервенира, али тако, да
порта буну узгину и да буде против Ара-
би-панше, а порти то није нило у рачун.
Отуд њено оклијевање, и сад да интерве-
нира. Она би вољела са Араби-паном
против Јевропе, него са Јевропом против
Араби-панше. Да је тако, најболје је доказ
то, што „Таш“ донесе телеграм, како Дер-
виш-панша још са Араби-паном преговара,
и чак му обећава, да ће турске трупе, а-
ко буду интервенирале у Мисиру, бити у
њега и мисирску војску. Али Араби-панша
не вјерује. А и Јевропа се сад боји од
турског посредовања, и инглеци длет
„Observer“ гледала, посматралаца на се,
да Јевропа не ће пустити Мисир у тур-
ске руке, јер она кака је Турска.

Међу тимем Турска је и сама на не-
вољи. Неј је тешко да чини Јевропи по-
вољи, а није кадра да јој против стане.
Она, колико би желела да Араби-пану у-
потреби на своје цијели против јевроп-
ских агресивних намјера, толико се опет
боји да због њега не изгуби оно што има
у Мисиру. А најновије вјести јављају, да
је порта поручила Араби-панша, ако не ће
доћи у Цариград, или се мирно вратити у
Александрију, да ће га прогласити за бун-
товника.

Араби-панша, пак, остављен самом се-
би и својим патриотским или и честоу-
бавним жељама, налази се у Александри-
је са 4 регименте пјешака; 1500 нередов-
них војника, једном региментом кавалери-
је, 800 коња, 36 крунових топова и 12
митрељеза. Војска је деморализована. Био
је послао једног официра у Александрију,
да набави материјала за жељезику и
3000 тонова угља, али су га Инглеци у-
хватили. Између Александрије и Кајира
жељезничка је пруга покварена,

Болест се обично простире на оба уха
али се једно развило прије од другог. Не-
престано се чује зујање и шуштање у уши-
ма докле год болест траје.

Ето дакле и то је једна утјега за оне
који много не пуне и не рају, славу и
изгледа да ће сачувати свој слух.

У оном узаном ходнику, кроз в про-
дору звучни таласи до бубњаче, а од то
жељезе луче жућклету, торку свих која
спрјечава разноврсне животњачке да не
уђу у ухо и да не повари тјелосне органе.

Обично то лучење бичу у овој мери,
када је потребно да заштити уштак у то
поменути животњачки. Али по некад то
смело има и сувише тако да може смета-
ти оштрини самога слуха. Овај у таквом
слуху треба тај сувише уштак итн. Милом
кашничком од елонове воде или још болје
од корњаче, или иккел, или метала или др-
вета. И у овим ријетким случајевима тре-
ба врло обрвено поступати, јер треба зна-
ти, да се једно дане од то смеле изатога
она танка кожаца, која држи звучне та-
ласе, и која, кад бичу, и намање поврје-
дила, може би наредити највише опасност.

Јако грејемо уши, која по уху испре-
стано копају и шатају. По нарочито ра-
до они, који су изгубили, јер им се чини, да
ће тиме отклонила неку замашљиву пресо-
ну, која им је тако слаба. На против они по-
стају тиме све глушији, јер пријепају и дра-

Листак Гласа Црногорца.

ХИГИЈЕНА ЧУЛА.

од

Дра Павла Мантегаце.

(Пријевод с талијанског.)

Nihil est in intellectu, quod
prius non fuerit in sensu.
(Нашет нека у разуму, и то није
раније у чулима било.)

(Продужење.)

Оспм људских гласова, које непреста-
но чујемо, природа нам сваки дан говори
својим жубором, шуштањем, грмљавином и
сипањем других разноликих звукова. На
првот врло је лако поврједити ово чуло
сувише jakim звуцима, али каквим пас-
нидним пуцањем. С тога треба се добро
чуваати од таквих случајева, који нам могу
наповети нешалецима несрећу.

Свама онама, којима је глухоћа у фа-
зилији, и онама, који почну опажати, да
ни слух из дана у дан све слабији бива,
најпоплаје преноучујемо, да бјеже од то-
вога, да траже себи стан у мирном узни-
шном одласко од звонара и великих радио-
ниција. Највише слушних и чулуних има из реда
кавалерија, ковача, артиљеријста и т. д. На-
пада јако пунош миса јако заудати вло-

чито дјеца, женама и врло осјељивим осо-
бама. Може проузроквати јаку главобољу,
општу утркулост, болове у зглобима, крв
на нос и пљувачке крви из бронхија. По
некад може проузроквати и конвулзије,
на чак и побацијање. У слијед сувише ја-
ких звукова може да пуки кожаца, која
је затегнута на бубњачи, те потече крв из
уха, или настуне разна запаљења и неврал-
гије, од којих обично човјек остаје глуз.

Навиком можемо постћи, да нам не
смета умном раду ларма дјече и жагор
великих вароши. Али се до те навике дола-
за о трошку мозга и о трошку живота. Ми
се у име образованости и у име хигијене,
у име спокојства и ведрине наших мисли
боримо из петит жила против сваке непо-
требне ларме, против свију звукова, што
досађују и заглушују. Оставимо дјавље у-
жанање огромних звонова, добоша и труба
онима, који имају елоновске живце и она-
ко дебеле уши, као што је кожа, која је
затегнута на ратним добошама. По шумама,
на отвореним пољима и у пустињавинама
нека се раздијелу гласи звонова на се-
окама црквама; али нека куте до вароши-
ма, нека не досађују уморним мозговима,
нека не буде иза сва болесника који су по-
слаје тепских муца оча склонови. Не тра-
жим да се поручује звонаре, ни да се ре-
стоје звова, али тражим да се и звона
дају парламентарно. Треба да и звона тра-

же ријеч, а не да се безобразно раздери
кад им је воља. Никако не пристаје с об-
зиром на звона, славиљено начело: слободна
црква у слободној држави. То значи да нам
звонари смију раздијати уши, кад год им
на ум падне. Звонаре у интересу тишине,
спокојства и здравља треба што више огра-
ничити.

Сви они који су послом приморани
валагати се пуцњу мина, топова и т. д.
препоручујем да запуше уши памуком. Осим
ових случајева немојте никако носити памук
у ушима без лекарске наредбе. Та је на-
лика и ружна и нездрава.

Напрасне промјене температуре и атмо-
сферског притиска, хладноћа, и нарочито
влажна хладноћа, велики су неправдаљни
органу слуха.

Зато треба да се од тога добро чувају
сви они, који су нервозни, њекни и слаба
слуха.

Најбрже слух отупи, па се и са свим
показара, претјераним ужљављем вјесних
наслава.

Злоупотреба алкохола и дувања може
такође проузроквати запаљење ушију. Те
се болест најрије појављује неким чудно-
глатим осјећањем хладноће у уху, не осје-
ћа се готово никакав бол, востане са свим
своје у том органу, покажу се ситне гра-
нулавије у гуши и у кодрвама и т. д.

У Каиру, кажу, да је још мир, а у Александрији је за мјесну потребу отворена једна пијаца за храну. Двадесет ће година требати да се Александрија оправи онако како је била.

Политички преглед.

Идентична воља, коју су заступили великијех сила 3. ов. м. порти предали, гласи овако:

„Потписани имају част, да по налогу својих влада министру иностраних дјела Њ. Величанства Султана сlijедеће објаве: Дубоко убјеђени о томе, како је нужно да се што прије нађе дијек поремећеном реду у Мисиру и да се пошребе опет успостави, закључиле су велике силе те су на конференцији окупљене, да апелују на суверенство Њ. царског Величанства Султана позивајући га да у Мисиру и његовим околишним провинцијама, да се кајива потпомогне својом војском, која ће бити дозвољена, да се ред успостави, ефикасни узурпатори да се подичне и да се крај учини једноме стању анархије, које земљу опустошава, пролијева крви изазива, толике јевропске и муслиманске породице до пропасти и до бјегства доводи и народне као и стране интересе у опасност ставља. Царска војска, која ће својим присуством права турске царевине и углед великог успоставити и осигурати, уједно ће настојати да се у живот приведу реформе у војном устројству по начину који ће се одредити у заједничком споразуму свих сила, без да својом интервенцијом изустави одмјерени развој грађанских, управних и судских установа у правцу и осеци који је означен царским ферманима. Када се јевропске велике силе на тај начин обраћају на Њ. Величанство, оне имају тврдо увјерење, да ће се за вријеме бављења отоманских трупа у Мисиру одржати правилини статус quo (стање постоји) и да се неће ни у чим вриједити права и повластице, које су ујемчене царским ферманима од пријед, нити да ће се сметати пословима управе, као и да се неће дирати у међународне уговоре и обавезе које из њих произиђу. Задржавање царских трупа у Мисиру, чији ће заповједници у споразуму с јединим радити, ограничава се на рок од три мјесеца, осим ако би кедив хтио да се тај рок и даље продужи, што би се морало одредити споразумом између Турске и великих сила. Трошкове овог окупације спосиће Мисир, а велике силе у споразуму с Турском и Мисиром утврдиће велику ће ти трошкови измијети. Ако, као што се велике силе надају, Њ. царско Величанство пристаје на овај позив, онда ће се између Турске и великих сила уговорити како се имају примјенити услови и одредбе горе означене. Потписани пак уимљу прилику, да увјере г. турског министра иностраних дјела о свом високом поштовању.“

На ту ноту одговорила је порта сlijедеће: „Потписана влада примила је ноту од 3. ов. м. која захтијева изаслање турске војске у Мисир, јер је то нужно због садашњег положаја те земље. Ако се отоманска влада до сад није одлучила, да из сопствене иницијативе на лице мјеста изаслање војску, разлог јој је то, што је она, како је то појмљиво, била осведочена, да би се строге мјере могле изједити. Уздајући се у настојање великих сила, да се успостави ред, те и овај пут узимајући са задовољством до знања поштовање, које у велике силе свечано и по други пут најавило о непобитнијем и необоривом суверенитетом правима султановијем на Мисир, потписана влада има част, да на запонијест султаноу изјави

посланице, да порта пристаје на то да учествује у конференцији, која је сада отворена у Цариграду само за мисирске ствари и за расправљање и установљење мјера, које су потребне, да се осигура нормално и правилно стање у Мисиру.“ Потписан: у име отоманске владе Саид-паша.

Нови врховни управник Босне и Херцеговине г. Калајија полази дивне на пут у те крајеве. У његовој пратњи налазе се и новоименовани грађански управник Босне барон Федор Николић. Листови бечки и пензански, одликују окупацију и анксијозно Босне и Херцеговине, особито су усхићени најменованјем овога поштовања, држећи да ће његово српско поријекло припомоћи да се народ у Босни и Херцеговини смири и са садашњијем стањем опријатељи.

Министар финансије у Србији, г. Чедомиљ Мијатовић предао је 10 ов. м. Краљу Милану своју оставку. Краљ му није хтио примити оставку, уважавајући његове извршене услуге Краљу и отаџбини учинене које ће исти још потребовати у великој мјери, но му је дао шестмјесечни отпуст. На то је г. Мијатовић своју оставку натраг повукао.“

Домаће вијести.

ЦЕТИЊЕ, 17. Јула.

— У петак 16. ов. м. даван је као обично сваке године у тај дан свечан парастос за покој душе погинулијем за Књаза и отаџбину Црногорцима на Вучјем Долу. О парастосу знао је изјавио је високопрем. г. архимандрит Митрован Бан су своје свештенства, а присуствовали су уз Њ. Височанство Књаза сви овд. виши и нижи чиновници као и други људи из народа.

Телеграми „Гласа Црногорца“.

ЦАРИГРАД, 10. Јула. — Стари министар иностраних дјела Асим-паша најменован за јединог представника порте у конференцији.

ЛОНДОН, 10. Јула. — „Тајмс“ држи да је Инглешка вољна да позове још једну трећу силу на учествовање у европској мисирској.

ЛОНДОН, 10. Јула. — Један дио војне резерве позван да ступи под заставу 21. ов. м. У комори министар војни тражи кредит од 2.300.000 лира за војску и флоту и захтијева да се војска умножи на 10.000.

АЛЕКСАНДРИЈА, 10. Јула. — 250 ловаца инглешких наступајући према Дерија-махади како би пресјекли железницу имали магу чарку са гардом кавалерије Араби-пашине. Мисирци оставивши два мртва разбјегну се.

ЛОНДОН, 11. Јула. — „Рајтер“ јавља из Александрије: кедив је издао декрет којим диже Араби-пашу и проглашује га за бунтовника. У прокламацији кедив забрањује војсци слушати Араби-пашине наредбе и налаже народу да му не плаћа данак који он тражи. У Александрију стигао је из Цариграда један брод турски који су

власти ухватиле а касетана му затворили, јер се сумња да носи писма за Араби-пашу. У Каиру све је мирно.

ЦАРИГРАД, 12. Јула. — Саид-паша, министар иностраних дјела, именован за делегата у конференцији на мјесто Асим-паше. Дерики-паша стигао у Александрију. Стигао је тамо и 1100 војника инглешких. Даље окупације инглешке поиле су у Порт Саид, а девет корвета инглешких у суецки канал.

ЛОНДОН, 12. Јула. — Араби-паша писао је 20. Јула писмо Гледстону, које је овај примио тек послје је бомбардовања. У том писму Араби-паша каже, да ће први тои инглешки који крене на Александрију, разријешити Мисир од свих уговора и учинити да се прекине контрола јевропска над мисирским финансијама, да се узати све што имају Јевропљани у Мисиру и да се канали зароне.

АЛЕКСАНДРИЈА, 12. Јула. — Инглеси су данас узели Рамлех иза незнатне царке.

ПАРИЗ, 12. Јула. — Влада је изасла у коморе кредит од 9 1/2 милиона за заштиту суецког канала. — Лесен увјерава, како је Араби-паша изјавио, да ће поштовати неутралност канала.

ЛОНДОН, 12. Јула. — Гледстон је разложио у комори за што тражи кредит од 2.300.000 лира. Хартингтон објавио да ће сјутра подијети приједлог за експедицију инглешке војске у Мисир, којој ће трошкове спосити Индија.

ЛОНДОН, 13. Јула. — Гледстон развијајући у доњој кући парламента разлоге због којих се тражи кредит од 2.300.000 лира, рече ово: Ми имамо морални мандат Јевропе и надам се да ће радња инглешка задобити санкцију великих сила. — „Дели-Нус“ доноси, да је конференција виједала о томе како ће се позвати султан да прогласи Араби-пашу за бунтовника.

ЦАРИГРАД, 13. Јула. — Порта је најменовала Асим-пашу за другог свог заступника у конференцији.

АЛЕКСАНДРИЈА, 13. Јула. — Бунтовници мисирски протјерали су 50.000 хришћана. Није истина да је било покоља.

ЦАРИГРАД, 13. Јула. — Увјерава се, да је Саид-паша изјавио у конференцији, да је порта вољна да пошаље војску у Мисир под најјесним условима.

ПАРИЗ, 14. Јула. — Сенат је усвојио са 214 против 4 гласа кредит мисирски. Фресије изјавио, да је његова политика вазда била основана на споразуму јевропском и савезу с Инглешком.

ЛОНДОН, 14. Јула. — Гледстон у доњем дому поднио поруку краљичину, по којој се има сазвати резерва војна с погледом на положај у Мисиру.

ЦАРИГРАД, 14. Јула. — Официри черкески, побунивши се против

Араби-паше, отишли су у Александрију, где су примили ноту за два мјесеца у име царске војске. Из Александрије јавља се, да је кедив оставио Омар Лути-паша за министра војног, и да је једнога чиновника из пашате своје послао к Араби-пашу у Каер-ел-Давер, да му преда десет којам се обачује.

РИМ, 14. Јула. — Францези и Инглешка предлажу су Италији да се и она придружи к њима у предузимању мјера за заштиту суецког канала. Милански одговорио да италијанској није могуће да се изјасни, док не озана намјере пуномоћника великих сила у конференцији, којој се данас има учинити подобан приједлог.

ПАРИЗ, 15. Јула. — Комисија коморе одбила је нови мисирски кредит од 9 1/2 милиона.

ЦАРИГРАД, 15. Јула. — Турски изасланици у конференцији најавили, да је порта вољна послати с мјеста војску у Мисир, сходно условима изложенијем у идентичној ноти од 3. ов. м. Прво одјелење војске има поћи скорјем.

ЦАРИГРАД, 16. Јула. — Не стоји да је Араби-паша писао султаноу и у писму казао да ће се бити с Турцима, ако дођу да интервенишу; на против, објавио султаноу вјераст и покорност.

АЛЕКСАНДРИЈА, 16. Јула. — Смир је писао писмо кедиву, у којем га поново увјерава, да Инглешка не намјерава освојити Мисир, нити се шкести у мисирску вјеру и слободу, него само хоће да угуши побуну против кедива и народа, које хоће да заштити.

ЛОНДОН, 16. Јула. — Доња кућа усвојила је мисирски кредит и приједлог да се војска помножи на 10.000. — „Дели-Нус“ вели, да султаноу интервенција неће писати у одливати на радњу инглешких трупа. — Није истинита она вијест у „Дели-Телеграму“, да је Араби-паша понудио своју покорност. Бар се то авидицио не потврђује. — Гледстон је најавио у доњем дому, да Инглешка усваја кооперацију султаноу, али жели знати колики ће број војске Турске изслати и у којој ће дан та војска поћи; осим тога, да султан сад одмах и још прије по што војска поће изда прокламацију, у којој ће Араби-пашу и његову војску прогласити за бунтовнике.

Два знаменита Србина умрла су овога мјеста: један у Дубровнику, други у Шенту.

Гроф Меџо Пуцић преминуо 18. пр. м. у Дубровнику од кани, а др. Константин Шечукић преминуо у Шенту своју 25. Маја након дужега боловања. Објавио су добро заслужила, да им се спомен учини у шјелом Српству. Гроф Меџо Пуцић био је знаме-

же осјетљиве органе, које само једна лекар смјне личити и дирати.

Има књига које вас уче, да се смола на уху може саједити отклонити свајачу у уху етера, али раних других разлога. Моје је пак мишљење, да је најбоља довијеза за чување слуха бавити се ухом што ређе и што мање. Не силите у уху влашта, баш нити: ни етера ни уља, ни глицерина. Перите само, кад се умавате, предобље уха чистом водом, а тада је све свршено. Чим у уху осјетите болове, аујаве и сличне неприлике, зовите одмах лекара, јер оно мало помоћи, што се у тим случајевима може добити од лекарија, постигне се само онда, ако личијом болест одмах у почетку.

Најобичнија несприлика, која присти у ушима, а нарочито дјети, то је да уђе у уху какво тврде тјело. Често у игри дјета гурку једно другом у уху арно пасуља или грашка, али какав камичан, па онда не могу те више изадати. Дјете вршти, родитељи се умлаше, бабе савјетују, па онет ништа. А ово како треба. Ако имате прируца лекара, онда се не брините; десетодесет пута од стотине таких случајева нема никакве опасности. Међу тим, док лекар не стигне, не предузимайте ништа и не плашите дјете вашим страхом.

Ако пак не можете дозвати лекара, онда најместите тако дјете, да му у уху уђе зрак свјетлости, па онда, пошто добро

видите арно у уху, извадите то полагамо малом клијешцима. Али ако добро не видите, или ако немате клијешта, онда ни пошто не дирате. Новештим и веоузданим коскаљем мога бисте арно још дубље гуруити, мјесто да га извадите, а то би могло дјетету проузроквати не само глувоћу, него чак и смрт. Кад немате клијешта, можете употребити танку металну жицу коју ћете пресавити, подешите болесникову главу на колјено, увуците ту пресавијену жицу полагано у уху, па је опрезно окрећите око саме себе. Та жица, почем је таква, не проузрокује никаква бола. Кад два три пута то урадите и жицу ва поље извучете, највјесно ће она за собом повући и оно тјело из уха.

Кад се у уху узвуче каква животињца, обично се може још лакше извадити. Треба положити болесника на здраво уху, па затим насути уља у оно уху, у које се животињца завукла. Ако је жива, сама ће измијети, а ако је мртва, она плива на уљу и испашће заједно са овим, чим се болесник обрне. Кад се купама и кад пливамо, често пута вода уђе дубоко у уху. Ка се вода обично сама испуједи, кад изгнеше главу на ону страну, где вам је вода у уху ушла. У противном случају може се та вода из уха исцедити танком цвијачицом, или се може извадити, ако мегвемо у уху памука, која ту воду упије.

Један је од најобичнијих облика шкоро-еулозне болести тај, да из уха непрестано цури гној. Многе мајке из незнања, или небрижливости не обраћају често ни мало пажње на тај појав, који обично у почетку није праћен никаквим болом и никаквом досадом. Не знају јаднице, да се тиме мало по мало спрема неизлечива глувоћа. Стога треба добро пазити на тај гној, који из уха тече, и одмах звати лекара.

Догађа се врло често, да и ако вас уху ни мало не бола, и ако из њега не тече гној, осјећате ипак у ушима непрестано зујање, шуштање и авијдање.

Како је то досадно, она овакка, која је узимао кину, или који је изгубио много крви или који се тек опоравља послједје дуге болести.

Ако је то зујање у ушима пролазно и ако га нестане са узроцима, која су га произвели, онда није ништа опасно. Али ако непрестано траје, и кад нема познатих узрока, која тало што производе, треба боге питати лекара.

Такође зујање може бити нервозно, и онда вам загорча живот, сирјечава вас у умном раду, за то се треба од тога избјегати. То зујање може такође бити знак да у нашој крви има савише мало црвених зрнаца (то бија најчешће у жена), и онда потребно је дијететско-вјештем, пезењем ином. На пошлесту то зујање може бити

знак неке унутрашње слабости у уху, или неке маке у срцу, али ширења неке артерије, и тада треба арно пошлада лекарска помоћ.

Дужност нам је да обратимо пажњу родитеља, васпитача и учитеља на спосности, којима су дјети изложени, кад их вучу за уши, да би их тиме казали.

Као и свака тјелесна казња, тако и то учеше за уши не само варварско средство васпитања, него може бити још опасније по здравље дјетета. Нармање од тога тиме наноси дјети, то је, што из осјетљиве сувине уши, те вагубе приради болан и постану сувине велике. Али ако се то васпитачко средство често повлађа, онда се може отуда изродити запаљење и тјело болести, које нарочито у шкоро-еулозне дјети могу присти у рани и у неизлечиву глувоћу.

Хигијена умје да нама даје и о естетичности уха. Она вас учи, да не треба калом или пештаром савијати естетичне дјетије уши. Дјети, која имају сувише непаљане уши, треба их добу извадити, а ако је тако, да се боље приљубе глави, и да се тиме јаче је по себи варварски обичај; али кад су оне и сувине тешке, онда оне могу да испусте и накаркал уши.

(Прод. сл. б. се.)

